

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **T. S. L.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 8. 2018, č. j. MV-81527-5/SO-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 6. 2020, č. j. 11 A 211/2018 - 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 7. 11. 2017, č. j. OAM-657-26/ZR-2017, zrušilo platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 5. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a stanovilo mu podle § 77 odst. 3 téhož zákona lhůtu k vycestování v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí.

[2] Žalovaná shora uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla žalobcovo odvolání a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdila.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) zamítl.

[4] Městský soud předně nepřisvědčil námitce o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto, že se správní orgány nezabývaly dopadem rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Městský soud shrnul, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšly, jak hodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Obsáhle se věnovaly též otázce dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a proto je městský soud považoval za přezkoumatelná.

[5] Městský soud se neztotožnil ani s žalobní argumentací, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí nevypořádala s námitkou nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalobce v odvolání tvrdil, že ze správního spisu není zřejmé, že by byla naplněna skutková podstata, na jejímž základě došlo ke zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Městský soud upozornil na to, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí k této námitce výslovně vyjádřila, když uvedla, že ze spisového materiálu i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vyplývá, že důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců byl naplněn, neboť žalobce byl rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2016, sp. zn. 56 T 4/2015, pravomocně odsouzen pro přečin výroby a držení předmětu k nedovolené výrobě omamné a psychotropní látky a jedu podle § 286 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, k trestu odnětí svobody v trvání dvou let.

[6] K upozornění žalobce na možnou retroaktivitu při použití právního předpisu (trestnou činnost žalobce spáchal před rokem 2015 a podle tehdy platné úpravy podle žalobce nebylo možné zrušit povolení k pobytu pro spáchání trestného činu, resp. na základě odsouzení k nepodmíněnému trestu) městský soud uvedl, že se o pravou ani nepravou retroaktivitu v dané věci nejedná. Platná právní úprava i v době páchání trestné činnosti (tj. nejméně dne 28. 4. 2014) umožňovala zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.

[7] Městský soud neshledal pochybení správních orgánů ani v otázce posouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Podle městského soudu se správní orgány velmi podrobně zabývaly dopadem rozhodnutí do soukromé sféry žalobce, a to i s ohledem na jednotlivá hlediska stanovená v § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány nijak nezpochybňovaly existenci rodinných vazeb žalobce na území České republiky, a tudíž ani to, že k zásahu do jeho rodinného života dojde. Tento zásah však vyhodnotily jako přiměřený ve vztahu k důvodu vydání rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce. Městský soud nesouhlasil ani s tvrzením, že nebyly provedeny žalobcem navržené výslechy jeho a jeho rodinných příslušníků. Výslech žalobce totiž správní orgán prvního stupně provedl. Žalobcem také navržený výslech jeho družky, kterým hodlal prokazovat zásah do svého rodinného života, správní orgán

prvního stupně neprovedl proto, že tuto skutečnost měl za prokázanou a bezrozpornou, což ve svém rozhodnutí také odůvodnil. Městský soud se proto ztotožnil se závěrem žalované, že nebyl žádný důvod znovu prokazovat zjevně nesporné skutečnosti. Městský soud zdůraznil, že správní orgány obou stupňů podrobně odůvodnily svůj závěr o přiměřenosti dopadů rozhodnutí do sféry žalobce, když ten naopak k této své argumentaci neuvedl žádné konkrétní námitky. Shodně se správními orgány obou stupňů tudíž městský soud považoval zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce v daném případě přiměřeným, se závěry správních orgánů se ztotožnil a námitku týkající se nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života také neshledal důvodnou.

III.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti napadenému rozsudku kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Stěžovatel namítá, že napadený rozsudek je nezákonný a nepřezkoumatelný. Správní orgány nedostatečně zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, čímž porušily § 3 správního řádu, ale i zásady správního řízení podle § 2 odst. 3 a 4 téhož zákona, jelikož nepřihlédly ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetřily oprávněné zájmy účastníka řízení. Městský soud se prakticky omezil na opakování závěrů žalovaného, přestože zjištěné skutečnosti podporovaly naprosto odlišný závěr, než ten přijatý správními orgány.

[10] V další části kasační stížnosti stěžovatel obsáhle argumentuje směrem k nedostatečnému a nepřezkoumatelnému vypořádání žalobních námitek týkajících se posouzení nebezpečí pro veřejný pořádek, který by měl stěžovatel představovat. V té souvislosti se stěžovatel dovolává i judikatury Nejvyššího správního soudu (konkrétně rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46, týkajícího se požadavků na odůvodnění rozhodnutí).

[11] Stěžovatel rovněž namítá, že hrozba nebezpečí, kterou představuje pro veřejný pořádek, nebyla dostatečně individualizována. Trvá na tom, že zákon vyžaduje pro rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu mnohem významnější pochybení, tedy opakovanou činnost. Nestačí jediné porušení zákona, aby správní orgány mohly dovodit, že ze strany cizince došlo k závažnému narušení veřejného pořádku. Správní orgány i městský soud neposoudily řádně splnění podmínky pro zrušení povolení k přechodnému pobytu (v dané věci se jednalo o povolení k trvalému pobytu – poznámka soudu) a neposoudily, zda se stěžovatel dopustil narušení veřejného pořádku závažným způsobem, nýbrž vycházely pouze z toho, že stěžovatel byl v minulosti odsouzen za spáchání jednoho trestného činu, což není dostatečné. Stěžovatel tuto stížnostní argumentaci doprovází též odkazy na judikaturu, kterou považuje za přiléhavou na jeho případ (konkrétně na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne

18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011 - 146, či ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012 - 34). Správní orgány se podle stěžovatele vůbec nezabývaly jeho rolí v případu, společenskou nebezpečností jeho jednání, tím, jak se stěžovatel v průběhu řízení projevoval, a dobou uplynulou od spáchání trestného činu.

[12] Nakonec stěžovatel namítá, že správní orgány ani městský soud dostatečně neposoudily ani otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života a stěžovatel k této otázce nebyl ani vyslechnut. Z uvedeného důvodu, tedy pro nedostatečné posouzení uvedené otázky, jsou napadená rozhodnutí nepřezkoumatelná a městský soud se také dopustil pochybení, když uvedená rozhodnutí aproboval napadeným rozsudkem. Stěžovatel má veškeré zázemí na území České republiky, v zemi původu zázemí postrádá. Pobývá ve společné domácnosti s družkou a dvěma nezletilými potomky. Odkazuje na kritéria posuzování přiměřenosti rozhodnutí vymezená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39, dle kterého může nejenom správní vyhoštění, ale za určitých okolností i zrušení platnosti povolení k pobytu svými důsledky představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Stěžovatel doplňuje, že na území České republiky žije dlouhou dobu, od posledního provinění utekla značná doba, žije řádným životem a má pevné zázemí. Soud se podle něj námitkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí nezabýval z důvodu, že ji vznesl po uplynutí lhůty pro podání žaloby a označil ji za nepřípustnou. Stěžovatel však přezkoumání přiměřenosti považuje za skutečnost, k níž by měly správní orgány přihlížet i bez návrhu. Stěžovatel tvrdí, že skutečnosti relevantní pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života byly ponechány stranou a nebyly učiněny ani žádné kroky k jejich zjištění. Rozhodnutí správních orgánů tak v tomto ohledu považuje za nepřezkoumatelná.

IV.

[13] Žalovaná ve vyjádření navrhuje zamítnutí kasační stížnosti. Poukazuje na to, že stěžovateli byla platnost povolení k trvalému pobytu zrušena podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody do 3 let. Námitky stěžovatele týkající se nesprávného výkladu pojmu *„závažné narušení veřejného pořádku“* jsou tak nepatřičné a nedopadají na tento případ. Městský soud ani správní orgány se otázkou závažného narušení veřejného pořádku nezabývaly a ani zabývat nemohly.

[14] Stěžovatelova jediná relevantní námitka tedy spočívá v tvrzení o nedostatečném posouzení dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Žalovaná připouští, že stěžovatel má na území České republiky rodinné vazby, nicméně je nepovažuje za natolik mimořádné, aby odůvodňovaly zachování platnosti povolení k trvalému pobytu. Naopak trestnou činnost stěžovatele žalovaná za mimořádnou považuje a odkazuje v tomto směru též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016 - 30. Správní orgány obou stupňů se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele zabývaly velmi podrobně, avšak neshledaly, že by s ohledem na závažnost stěžovatelova jednání tyto dopady byly nepřiměřené.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Jedná se totiž o vadu tak závažnou, že by se jí Nejvyšší správní soud musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. zabývat z úřední povinnosti, tedy i tehdy, pokud by ji stěžovatel sám nenamítl. Pokud by uvedený nedostatek napadený rozsudek vykazoval, bylo by to zjevně překážkou jeho přezkumu z dalších v kasační stížnosti uplatněných důvodů.

[18] Stěžovatel konkrétně městskému soudu vytýká, že se nevypořádal s námitkami týkajícími se nedostatečného posouzení nebezpečí pro veřejný pořádek. Správní orgány přesvědčivě nevyvrátily, proč považují stěžovatelovy námitky týkající se narušení veřejného pořádku za vyvrácené. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku podle stěžovatele zakládá i skutečnost, že se v jeho odůvodnění spokojil pouze s odkazy na rozhodnutí správních orgánů a žalobní námitky nezpochybnil vlastními úvahami. Stěžovatel považuje napadený rozsudek i napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů i proto, že se v nich městský soud a žalovaná řádně nevěnovaly otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života.

[19] Nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52) nebo v nichž zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí věnoval všem stěžejním námitkám účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[20] Napadený rozsudek výše uvedeným kritériím přezkoumatelnosti vyhovuje. Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat

napadený rozsudek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24). Takovou vadu napadený rozsudek zjevně nevykazuje, neboť městský soud výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení, vypořádal se se všemi uplatněnými žalobními námitkami, včetně těch týkajících se přiměřenosti zásahu správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele (v odstavcích 32. až 44. napadeného rozsudku), nedostatečně zjištěného skutkového stavu a nenaplnění důvodu pro vydání rozhodnutí (v odstavcích 26. až 28.) a namítané retroaktivity (odstavcích 29. až 31.).

[21] Vytýkal-li stěžovatel městskému soudu, že toliko odkazoval na závěry vyslovené žalovaným, aniž provedl posouzení věci založené na jeho vlastních úvahách, Nejvyšší správní soud nemůže této námitce přisvědčit. Především judikatura kasační soudu setrvale vychází z názoru, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130). Nadto městský soud v napadeném rozsudku nejenže přisvědčil závěrům žalovaného, ale připojil i svoje vlastní úvahy ke všem žalobním námitkám, které stěžovatel uplatňoval, jak uvedeno výše. Lze tedy shrnout, že ani pro uvedené není napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[22] Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů může být napadený rozsudek zatížen i tehdy, pokud správní soud přezkoumá správní rozhodnutí, které samo trpí vadou nepřezkoumatelnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91). Kasační soud však ani uvedený deficit nedovodil. Ve shodě s městským soudem totiž kasační soud považuje napadené rozhodnutí žalované za plně přezkoumatelné, pokud jde posouzení namítané přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Žalovaná tuto odvolací námitku neopomněla, ba naopak se této otázce věnovala v převážné části napadeného rozhodnutí (na stranách 3 až 6), stejně jako předtím na stranách 3 až 7 svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně. Při tomto posouzení správní orgány obou stupňů vážily ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců v úvahu přicházející aspekty stěžovatelova soukromého a rodinného života, které v řízení vyšly najevo a tyto poměřovaly s veřejným zájmem (na ochraně společnosti před drogovou trestnou činností a s tím souvisejícími jevy a také na ochraně veřejného pořádku) v návaznosti na stěžovatelovo odsouzení pro spáchání úmyslného trestného činu. Žalovaná tudíž nezatížila své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, a proto není nepřezkoumatelný ani napadený rozsudek, v němž městský soud rozhodnutí žalované podrobil soudnímu přezkumu.

[23] Stěžovatel konečně namítá i to, že se městský soud nezabýval žalobní námitkou nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života proto,

že ji považoval za opožděně uplatněnou. Uvedená námitka se však zcela míjí s obsahem napadeného rozsudku. V něm nejen, že městský soud uvedený závěr neučinil, ale především, jak již výše uvedeno, touto žalobní námitkou se velmi podrobně zabýval v odstavcích 32. až 44. napadeného rozsudku. Tato kasační námitka tak svědčí spíše o určité šablonovitosti kasační stížnosti, v níž je použita argumentace nesouvisející s konkrétními skutkovými okolnostmi posuzovaného případu.

[24] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, ale ani pro nesrozumitelnost a neshledal ani jinou vadu řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není naplněn.

[25] Již výše bylo uvedeno, že značná část kasační argumentace se týká nedostatečného či nesprávného zjištění a posouzení závažného narušení veřejného pořádku stěžovatelem a nedostatečného posouzení a individualizace hrozby, kterou stěžovatel pro veřejný pořádek představuje. V případě důvodu, pro který byla v nynější věci zrušena platnost stěžovatelova trvalého pobytu [§ 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců] však není narušení veřejného pořádku hlediskem, které by měly správní orgány zkoumat. Podstatou tohoto případu tak je stěžovatelovo odsouzení soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let. Pokud je tato podmínka splněna (a současně je rozhodnutí přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince), je dán důvod pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle zmíněného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Skutečnost, že byl stěžovatel odsouzen za spáchání takového trestného činu, přitom vyplývá z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 2. 2016, sp. zn. 56 T 4/2015, jenž je součástí správního spisu, a nadto tuto skutečnost stěžovatel ani nerozporoval, naopak to výslovně potvrdil ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí již v řízení před správními orgány. Stěžovatel tedy touto svojí argumentací, včetně odkazů na související judikaturu Nejvyššího správního soudu, zjevně brojí proti jinému důvodu zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu [§ 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců], než který byl relevantní v nynější věci [§ 77 odst. 2 písm. f) téhož zákona].

[26] Ve vztahu k uvedené stížnostní argumentaci je však podstatné především uvést, že námitky vztahující se k narušení veřejného pořádku, jakkoliv nesouvisejí s meritem věci, stěžovatel uplatnil poprvé až v kasační stížnosti, a ty jsou tudíž nepřípustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovateli nic nebránilo je uplatnit, přestože se míjely s rozhodovacími důvody, již v žalobě, měl-li za to, že jsou pro jeho úspěch ve věci významné. Pro uvedené se Nejvyšší správní soud nemůže těmito námitkami nyní zabývat.

[27] Nejvyšší správní soud se tudíž věnoval poslední námitce vztahující se k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovatel v kasační stížnosti v obecnosti namítá, že správní orgány ani městský soud neposoudily tuto otázku dostatečně a stěžovatele k ní nevyslechly, skutkový stav věci

nezjistily dostatečně, a nemohly tudíž dostatečně posoudit ani jeho vazby na území České republiky a zemi původu.

[28] Nejvyšší správní soud musí stěžovatele předně opravit v tvrzení, že ve věci nebyl správními orgány vyslechnut. Ze spisu správního orgánu prvního stupně vyplývá, že stěžovatel byl za přítomnosti zmocněného zástupce vyslechnut dne 11. 8. 2017 a o výslechu byl sepsán protokol, který stěžovatel stvrdil svým podpisem. Při výslechu byl stěžovatel podrobně dotazován zejména na skutečnosti z jeho soukromého a rodinného života. Právě při výslechu byla zjištěna většina podstatných informací ze stěžovatelovy soukromé sféry.

[29] Pokud stěžovatelova stížnostní argumentace míří na nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, který také v obecnosti v kasační stížnosti namítá [a který by mohl zakládat kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], pak ani těmto tvrzením nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit.

[30] V obecnosti odpovídající míře obecnosti uvedených stížnostních tvrzení tak Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány zjistily vyčerpávající množství informací ze stěžovatelovy rodinné, ekonomické i společenské sféry a postavily je vůči důvodu zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. V tomto směru pak neopomněly zohlednit, že se stěžovatel dopustil závažné drogové kriminality. Právě pro uvedené dovodily, že převážil veřejný zájem spočívající v ochraně společnosti před drogami a negativními jevy s nimi spojenými nad individuálními zájmy stěžovatele. Na skutková zjištění správních orgánů v napadeném rozsudku přiléhavě odkázal i městský soud právě při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Skutková zjištění, z nichž jak správní orgány, tak i posléze městský soud, vyšly, jsou velmi detailně vylíčena v odstavcích 12. a 15. napadeného rozsudku, aniž je třeba je na tomto místě opětovně reprodukovat. Oběma účastníkům jsou známy, vyplývají z obsahu správního spisu a z podkladů, na nichž správní orgány založily svá rozhodnutí, s nimiž se stěžovatel měl možnost již v řízení před nimi seznámit.

[31] Nejvyšší správní soud tudíž dává za pravdu městskému soudu, který opakovaně poukazoval na obecnost a nekonkrétnost odvolacích i žalobních námitek stěžovatele, jenž v odvolání, žalobě, ale ani nyní v kasační stížnosti ničeho konkrétního netvrdil a omezil se pouze na obecnou kritiku při zjišťování a vyhodnocování skutečností z jeho soukromého a rodinného života a v obecnosti také namítal nedostatečnost posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, či dokonce jeho úplnou absenci. Pro takové výtky však nenašel kasační soud oporu ve spisovém materiálu, který naopak svědčí o obstarání značného množství detailních informací ze stěžovatelovy soukromé sféry a dokládá jejich zevrubné posouzení a řádné poměření s důvodem pro vydání rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Stěžovatel však (shodně v odvolání i žalobě) uváděl pouze to, že se na území České republiky nachází velkou část svého života, je zde i celá jeho rodina a všechny jeho statky. To jsou nadmíru obecné a správním orgánům dobře známé skutečnosti, které ani nikterak nezpochybňovaly. Naopak je z dostupných zdrojů (výslech stěžovatele, cizinecký

informační systém a trestní rozsudek) doplnily o hlubší a podrobnější detaily o délce a historii stěžovatelova pobytu na území, o jeho rodinném zázemí i o jeho ekonomické situaci. Pokud stěžovatel konkrétně netvrdí, jaké pro věc podstatné skutečnosti (které zná nejlépe právě on) byly opomenuty, nebyly zjištěny či vzaty v úvahu, nemůže být se svojí argumentací o nedostatcích při zjišťování skutkového stavu úspěšný.

[32] Lze tak v této souvislosti pouze pro úplnost odkázat na závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 49/2020 - 35, který vyslovil, že *„[p]o správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žalobce, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 – 21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34). Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo dokazování provedené a vyhodnocené správními orgány dostatečné.*“

[33] Uvedené závěry jsou plně použitelné i v souzené věci. Měl-li stěžovatel za to, že v jeho případě jsou dány výjimečné okolnosti, které nebyly zohledněny a toto pochybení mohlo vést až k nezákonnosti rozhodnutí o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu, bylo na něm, aby je uvedl. Teprve pokud by tak učinil, by bylo možné správním orgánům důvodně vytýkat, že k nim měly přihlédnout. To se však v posuzovaném případě nestalo a stěžovatel se omezil pouze na paušální a zcela nekonkrétní argumentaci, kterou nelze za opodstatněnou považovat.

[34] Nejvyšší správní soud tudíž s ohledem na právě uvedené neshledal ani naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[35] Stěžovatel konečně namítal i to, že se správní orgány nevěnovaly všem kritériím, jež jsou pro posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života vymezena v § 174a zákona o pobytu cizinců. Zastává názor, že všemi v uvedeném ustanovení vymezenými kritérii se mají správní orgány zabývat, a odkazuje i na judikaturní závěry týkající se podmínek přezkumu zrušujícího rozhodnutí ve věcech platnosti povolení k trvalému pobytu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39. Nutno doplnit, že obsahově identická kritéria, na něž odkázal osmý senát ve svém rozsudku, jsou součástí v daném případě aplikovaného § 174a zákona o pobytu cizinců (závažnost a druh protiprávního jednání cizince, délka pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povaha a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem). Posouzení těchto kritérií podle posledně uvedeného ustanovení se správní orgány obou stupňů věnovaly, jak již výše uvedeno. Namítá-li stěžovatel, že se správní orgány věnovaly jen některým z těchto kritérií, Nejvyšší správní soud odkazuje na svoji ustálenou judikaturu, z níž vyplývá, že postačuje, pokud se správní orgány výslovně zabývají pouze těmi kritérii, k nimž se pojí skutečnosti uváděné cizincem či skutečnosti jednoznačně vyplývající

z obsahu správního spisu (viz rozsudky ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34, a ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 - 32). Těmto požadavkům správní orgány dostály a neopomněly žádná zásadní hlediska ze stěžovatelova soukromého a rodinného života, jež byla v dané věci relevantní. K témuž závěru dospěl ostatně i městský soud, aniž stěžovatel městskému soudu v tohoto ohledu vytýká jakákoliv pochybení.

[36] Zbývá doplnit, že ač stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje i kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neuvádí, v čem se městský soud dopustil nesprávnosti při právním posouzení věci. Jelikož řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou, je výlučně věcí stěžovatele, aby formulovat konkrétní námitky, kterými brojí proti právním závěrům městského soudu. Nejvyšší správní soud není povinen, ale ani oprávněn tato tvrzení za stěžovatele domýšlet. Z uvedeného důvodu lze uzavřít, že v důsledku chybějící argumentace podřaditelné pod uvedený kasační důvod nemá Nejvyšší správní soud, k čemu by se v tomto směru vyjádřil.

VI.

[37] Kasační stížnost není pro výše uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení tudíž nemá. Žalované jako v řízení úspěšnému účastníkovi žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, a proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2022

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu